

Nu veed jeg meget vel, at det er en almindelig Anskuelse, ikke blot her men ogsaa andesteds, at i disse Forhold maa det være tilstrækkeligt, at man henvender sig til Hovederne for Linierne, og at de efterfølgende Led i de enkelte Linier ikke kunne gjøre nogen selvstændig Ret eller Krav gjældende, naar Hovederne for Linierne finde sig hyldestgjorte. Men jeg kan ikke negte, at det forekommer mig at være saare tvivlsomt, om denne Betragtning er holdbar; det forekommer mig at være tvivlsomt, om det ikke — saaledes som Forholdene nu ere ordnede — maa siges, at det i Virkeligheden er ethvert Medlem i Familien, som har Ret til eventuelt tidligt eller siddigt at komme i Besiddelse af Fideikommisset, og at forsaavidt den Fjerntstaaendes Ret, skjøndt den har mindre Værd, fordi den er fjernere, dog i Virkeligheden er ligesaavel en eventuel Ret som den nærmere Staaendes i en nær eller fjern Linie. Og hvis man gaar ind paa denne Betragtning af Forholdet, saa tror jeg, at man ved en Overveelse af disse Ting let vil komme til at se, at der kan være Tilfælde, hvor i Virkeligheden et senere Led i en Linie er den, som har Interesse af at bevare Successionsretten, medens Hovedet for Linien i Virkeligheden ikke har en saadan Interesse. Her er jo Tale om Sidelinierne. Det kan meget ofte stille sig saaledes, at Hovedet for en Sidelinie for sit eget personlige Vedkommende ikke har nogen Udfigt til at komme i Besiddelse af Fideikommisset paa Grund af sin Alder eller maaffe paa Grund af sin Sundhedsstilstand, hvorimod det kan være af overordentlig Vigtighed for de efterfølgende Led af denne Linie at bevare Retten, fordi de praktisk taget have den største Udfigt til at komme i Besiddelse af Fideikommisset. Der er f. Ex. en Majoratsbesidder, der har en Søn, som er meget svagelig; der er ikke mindste Udfigt til, at Sønnen skal overleve Faderen; derfor ønsker den nuværende Majoratsbesidder at gjøre Majoratet til fri Eiendom for at benytte det paa anden Maade, maaffe til Fordel for sine Døtre, som maaffe ifølge Majoratsbestemmelserne ikke ere arveberettigede. Den nærmest successionsberettigede Linie er maaffe den nuværende Besidders Broder eller Farbroder. Denne Broder eller

Farbroder er meget gammel, han har derfor i Virkeligheden ikke nogen Udfigt til at komme til at succedere; men han har maaffe en Søn eller Sønnesøn, som er i sin skjønneste Vaar, som man siger, og som i Virkeligheden er den, der efter al mulig menneskelig Sandsynlighed efter de nuværende Forhold kunde vente at komme til at succedere den nuværende Besidder. I saa Tilfælde forekommer det mig, at det er uretsferdigt eller dog ubilligt, naar man vil lade det være tilstrækkeligt at skaffe Samtykke fra Hovedet af Linien og ikke fra de efterfølgende Led; thi Hovedet for Familien har her i Virkeligheden ingen Interesse deraf; men de efterfølgende Led have megen Interesse deraf, og det kunde dog let tænkes, at der var et saadant Forhold tilstede imellem Hovedet og de efterfølgende Led i samme Linie, at disses Lær just ikke kunde anses for at blive tilstrækkelig varetaget af Hovedet for Linien. Det forekommer mig altsaa, at der ikke er taget tilstrækkeligt Hensyn til de successionsberettigede Led, idet man er nøiedes med Samtykke fra Hovedet. Men særligt med Hensyn til § 12 skulde jeg fremdeles tilføje, at, om det end her gjælder noget mindre, forsaavidt der her ikke kræves Samtykke fra de successionsberettigede Linier, saa maa man dog, da de dog skulle indvarsles til at varetage deres Lær, gaa ud fra, at det virkelig ogsaa er af Interesse for dem at være tilstede ved Lærationen; men det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa de behandles i § 12, er temmelig skjodesløs; de skulle ikke indvarsles hver Enkelt, selv om man kender deres Opholdssted, saaledes som det er foreskrevet i det første Afsnit. Det er tilstrækkeligt, at der indføres en Besjendtgjørelse i den Berlingste Avis og i vedkommende Stiftstidende, og at der i denne Besjendtgjørelse gives dem § 12 Ugers Varsel. Det er imidlertid ikke saa sjældent Tilfælde, at en saadan Sidelinie, der er berettiget til eventuelt at faa et Lehn eller Majorat her i Landet, ikke opholder sig her. Der gives rigtignok dem, der mene, at det kunde være ønskeligt at indfrænke Afgangen til at faa Lehn eller Majorat til Familier, der i egentligste Forstand kunde siges at være Danske; det er imidlertid ikke Ret endnu, og